

Türkiye Türkçesi Ağızlarında Eş Sesli(leşen) Ekler: {+DAn} Ayrılma ve Vasıta Hâli Eki[♦]

Leylâ Karahan*

Özet: Türkçede pek çok eş sesli ek vardır. Bunların hangi kategorilere ait olduğu, eklendikleri kelimenin türünden, anlamından, diğer kelimelerle ilişkisinden ve bağlamdan anlaşılır. Ağızlarda ses değişimleri, ses düşmeleri ve ses türemelerinin daha fazla olması, bazen kelime tabanlarının ve eklerin yapısının anlaşmayı zorlaştıracak ölçüde değişmesine sebep olur. Bu değişimin sonuçlarından biri de eş sesliliktir. Ağızlarda ses olaylarıyla asli şeklini değiştirerek eş sesli olmuş bazı eklerin aynı kategoride olmalarına rağmen araştırmalarda tek ek-çok işlev anlayışıyla değerlendirildiği dikkati çekmektedir. Halbuki ortada farklı ekler ve farklı işlevler bulunmaktadır. Yazıda, Türkiye Türkçesi ağzlarında böyle eklerin nasıl bir değişme ile eş sesli oldukları üzerinde durulacak ve bu ekler hakkında daha önce yapılan yorumlar değerlendirilecektir.

Anahtar Kelimeler: Türkiye Türkçesi ağzları, diyalektoloji, eş sesli ekler, çok işlevlilik, {+DAn}eki, ayrılma hâli, vasıta hâli

Giriş

Bir dildeki anlam veya işlevce farklı; fakat aynı ses değerine sahip şekiller, eş sesli olarak adlandırılır. Sözlüklerde ayrı madde başları hâlinde yer alan böyle şekiller, birbirinden ancak söz dizimi içinde ayırt edilebilir. Eş seslilik kavramı daha çok kelimeler için kullanılsa da bu kavram eklemeli dillerde ekleri de içine alan bir genişliğe sahiptir.

Bir eklemeli dil olan Türkçede pek çok eş sesli ek vardır. Bunların hangi kategorilere ait olduğu, içinde bulundukları kelimenin türünden, anlamından, diğer kelimelerle ilişkisinden ve bağlamdan anlaşılır. Söz gelimi *fısıltı* ve *bulantı* kelimelerindeki {-tI}, {+tI}, biri isimden isim, diğeri fiilden isim yapan eş sesli iki farklı ektir. {+lA-}, *başla*-örneğinde isimden fiil yapma eki iken, *çocukla* örneğinde vasıta ekidir. *Birik-*, *açık*, *topuk* kelimelerindeki {+I}k-, {-I}k, {+I}k isimden fiil, fiilden isim ve isimden isim

[♦] Bu makale, 15-18 Ekim 2015 tarihinde Çanakkale’de yapılan VIII. Dünya Dili Türkçe Sempozyumu’nda sunulmuş bildiri metnidir.

* Prof. Dr., Gazi Üniversitesi Gazi Eğitim Fakültesi Öğretim Üyesi, leylakarahan@yahoo.com

yapma ekleri de eş seslidir. Bunların hiçbirinin köken ve işlev olarak birbiriyle ilgisi yoktur.

Standart Türkiye Türkçesinin bu ve başka ekleri yanında, ağızlarda da birçok eş sesli ek vardır. Ağızlarda ses değişimleri, ses düşmeleri ve ses türemelerinin fazla olması, bazen kelime tabanlarının ve eklerin yapısının anlaşmayı zorlaştıracak ölçüde değişmesine sebep olur. Bu değişimin sonuçlarından biri de eş sesliliktir. Ağızlarda ses olaylarıyla aslı şekline uzaklaşmış ve eş sesli olmuş ekler, yukarıdaki örneklerde olduğu gibi farklı kategorilerde iseler bir karışıklık yaratmazlar. Eğer eş sesli iki ek aynı kategoride ise bu durum eklerle ilgili yanlış yorumlamalara yol açabilir. Nitekim ağızlarda böyle bazı ekler, kategorik benzerlikten dolayı araştırmalarda *tek ek - çok işlev* anlayışıyla değerlendirilmiştir. Hâlbuki ortada farklı ekler ve farklı işlevler bulunmaktadır.

Bu yazıda, Türkiye Türkçesi ağızlarında eş seslileşen {+DAn} ekinin nasıl bir değişme ile eş sesli olduğu üzerinde durulacak ve bu ekler hakkında yapılan yorumlar tartışılacaktır.

Ağızlardaki eş seslilik gösteren {+DAn} eklerinden biri standart Türkiye Türkçesinde de kullanılan {+DAn} ayrılma hâli ekidir. Ekin ilk ünsüzü ağızlarda tonsuz ünsüzle biten kelimelerden sonra da yaygın olarak tonludur. Diğer seslerinde seyrek ve dağınık olarak değişimler görülür. Buran 1996'da [onnādan] (Bursa), [erkendene] (Kırşehir), [gelişinnēn] (Çankırı) [aşamlan berli] (Kütahya), [mārdıvandı] (Denizli) gibi değişme örnekleri verilmiştir (203-205). Asıl işlevi ayrılma, çıkma, uzaklaşma bildirmek olan ek, standart dilde yer, mekân, zaman, hareket biçimi, sebep, ölçü, miktar, fiyat, bütün/parça gösterme gibi değişik birçok ilişkiyle isimleri fiile bağlar (Korkmaz 2003: 301). İsimlerin isim ve edatlarla ilişkisinde de görev alan {+DAn} eki, ağızlarda da aynı işlevlerle kullanılır (Buran 1996: 223-231).

Eş seslilik gösteren diğer {+DAn}, belirli yörelere özgü bir vasıta ve bağlama ekidir. Ek, mesela [Çocuktan (çocukla) gitme yola] (Gaziantep), [Unu yağdan (yağla) gavururlar] (Hatay) örneklerinde vasıta; [damattan (damatla) gelin] (Şanlıurfa), [padişahdan (padişahla) vezir] (Elazığ) örneklerinde de bağlama işleviyle kullanılmıştır. {+DAn} vasıta ve bağlama eki, Adıyaman, Bitlis, Diyarbakır, Elazığ, Tunceli, Şanlıurfa, Malatya-Akçadağ, Gaziantep, Kilis, Hatay'ın Altınözü, Yayladağı ve Samandağı ilçeleri ağızlarına özgüdür. Aşağıdaki örneklerde de görüleceği üzere {+DAn} eki bu ağızlarda vasıta bildirerek ismin fiille ilişkisini sağlamakta veya iki unsuru birbirine bağlamaktadır.

Örnekler

(1) [Ayahtan (ayakla) gırdım tahtayı 232; Daha ben zordan (zorla) yeTmışı bitirdim 238; ben gözimden (gözümle) gördüm 290] (Adıyaman: Günay 2008).

(2) [Ben bin lereden (lirayla) hâce geTdım; çividan (çiviyle) yaperdih. 726, kızdan (kızla) konuşah, kızdan (kızla) eylenah 716; sipordan (sporla) aran nasıl? 759; buğdedan (buğdayla) değışirem 719; yaterdi arTıh çoluğ çocuğidan (çocuğuyla) 714; elidan (eliyle) işaret ederdi 722; efendimizden kalıb elnen yemeg, peygamber efendimiz

elden (elle) yiyib 580; direKTordan (traktörle) meni getirdiler 594] (Bitlis: Gökçür 2012).

(3) [*Kaşuḥdan* (kaşıkla) *su ölçerūh* 181; *kıymadan* (kıymayla) *barabar kızarur* 178; *ekmegi vesikadan* (vesikayla) *alurduh* 173 (Özçelik-Boz 2001); *yumurtadan şe sürtidi* 271; *paradan götürdü getti* 291; *beş tenekeden 'Elo çimerdi* 363; *döndü arwattan mindi galdi bırya* 337; *köynekten öznü saldı yola* 386; *memetten aladin birbirlerine girip döğüşiler* 410] (Diyarbakır: Sökmen 2011).

(4) [*Padişahdan* (vezir) *vezir*; *arhadaşlarından* (arkadaşlarıyla) *geziken, değnekden* (değnekle) *vuracam* (Buran-Oğraş 2003: 122); *zordan* (zorla) *gelin elbiselerini geydürürler*] (Elazığ: Buran 1997: 167).

(5) [*Benden* (benimle) *hêç ilgilenmî*. 176; *Baragdan* (Barakla) *şeyin d'avesi olmuş* 145 (Gül 1999); *Çocuktan* (çocukla) *gitme yola*] (Gaziantep: Aksoy 1945: 146).

(6) [*Unu yağdan* (yağla) *gavururlar*; *Eskiden nişanlıdan* (nişanlıyla) *goşuşmak yassaktı*; *hiç kimseden* (kimseyle) *ograşmayı sevmem*; *Üçüncü suy, dördüncü suyu paradan* (parayla) *alıyok*; *zordan* (zorla) *hediye getirdik* (Hatay: Öztürk 2009: 151).

(7) [*Bagdan* (bağla) *barabar böysün* 9; *Ya o cercerde* (cercerle) *dövmelerimiz? Bir ay, iki ay sürer* 30; *Onnardan* (onlarla) *gidör yağmıya* 34; *Benim 'asgerim yorgun argın gelip bunlardan* (bunlarla) *herb edemez* 43 *Onu tokmagdan* (tokmakla) *daşda eyitene döğerig* 67, *onu bişirig pirinçden* (pirinçle) *şeyi, soğanı* 67] (Kilis: Gül 1993).

(8) [*Hepinizi bir kurşundan öldürecem* 51] (Malatya: Sinan 1992).

(9) [*Oglan evi davıldan* (davulla), *zurnanan, çalgıdan* (çalgiyla) *gelir*; *Erkeklerden* (erkeklerle) *avratlar bir gelir* 197; *Geliniden* (geliniyle) *aray iyi mi?* 191; *Damattan* (damatla) *gelin* 212; *Merkeblen, ya deveden* (deveyle) *ya başka* 176; *O kadın da köleden* (köleyle) *yatı* 251] (Şanlıurfa: Özçelik 1997).

(10) [*Çatallardan* (çatallarla) *oturuk, afiyetle yiyük* 236; *oğlan da gedi onlardan* (onlarla) 315] (Tunceli: Tosun 1996) .

Bilindiği üzere hâl ekleri çok işlevli eklerdir. {+DAn} ayrılma hâli ekinin de işlevi sadece ayrılma, uzaklaşma, çıkma bildirmek değildir. Ekin bunlardan başka da çeşitli işlevlerinin olması, aslında farklı kökenlerden gelen ancak ses yapısı birbirine benzeyen iki {+DAn} ekinin bazı çalışmalarda tek bir ek gibi kabul edilmesine, vasita işlevinin de bu işlevlerden biri olarak değerlendirilmesine yol açmıştır.

Örneklerde geçen {+DAn} eki, Sinan (1992: 51); Gül (1993: LXXIII); Buran-Oğraş'ın (2003: 122) ağız çalışmalarında vasita işlevli ayrılma hâli eki olarak kabul edilmiştir. Konu, Özek ve Sağlam'ın {+DAn} *Çıkma Hâli Ekinin Vasıta ve Bulunma Hâli İşlevi Üzerine* (2014) başlıklı makalesinde de ayrıntılı olarak ele alınmıştır. Makalede yukarıdaki örneklerde geçen {+DAn} ekinin ayrılma hâli eki olduğu ve bu ekin ağızlarda vasita işlevinde de kullanıldığı ileri sürülmüştür. Özek ve Sağlam'ın gerekçeleri özetle şöyledir:

1. Hâl ekleri çok işlevlidir. {+DAn} eki de birden çok işleve sahiptir.
2. Tarihî metinlerde, {+DAn} ayrılma hâli ekinin vasıta işlevini gösteren örnekler vardır.
3. {+DAn} ekinin yapısındaki {+DA} bulunma, {+n} vasıta ekidir. Bundan dolayı bu ek, vasıta işlevleriyle de kullanılır.

Hâl ekleri çok işlevli ekler olduğu için ayrılma hâli ekinin işlevlerinden birinin de *vasıta* olması çok tabiidir. Özek ve Sağlam'ın makalesinde bunun için tarihî metinlerden verilen (2014: 15) *Haremüñ içi düpdüz kıyılarıdır/çū yagmurdan* (yağmurla) *tolar eyü sularıdır* (Evsaf-ı Mesâcidi's-Şerîfe'den); *nüh için tūfān kamu kâfirleri / boğdı sudan* (su ile) *komadı kimse diri* (Rebâbnâme'den); *benüm gönüm gözüm ışkdan toludur* (Yunus Emre Divanı'ndan) gibi örneklerde {+DAn} ekinin vasıta bildirdiği kabul edilebilir. Ekin yapısındaki /n/'nin bir vasıta eki olduğu da ileri sürülebilir.¹ Ancak bu gerekçelerin hiçbirisi Türkiye Türkçesi ağızlarındaki vasıta ve bağlama bildiren {+DAn} eki ile ayrılma hâli eki {+DAn}'ın aynı ek olduğunu göstermez.

Yukarıda ağız metinlerinden alınmış örneklerde geçen vasıta ve bağlama işlevli {+DAn} eki, bugün ağızlarda yaygın olarak kullanılan {+lAn} vasıta/bağlama ekinin ses değişmesine uğramış şeklinden başka bir şey değildir. Bu görüşte olan başka araştırmacılar da vardır. Günay (2008: 95) ekteki değişmeyi “{+lA+n} şeklinde yer alan /l/'nin /d/, /t/ ünsüzüne dönüşmesi” olarak açıklar. Buran (1997: 61) ekle ilgili bir “şekil değişmesi”nden; Gökçür (2012: 227), Sökmen (2011: 161), Özçelik-Boz (2001: 93), Özçelik (1997: 81) ise aykırılışma/farklılaşma olayından söz ederler.

İle edatı/bağlacı, standart dilde ve ağızlarda {+lA} şeklinde eklenerek de kullanılır. *Çocukla gitti* örneğinde {-lA} eki vasıta; *gözle kaş* örneğinde bağlama ekidir. {+lA} eki, daha sonra ağızlarda başka ses değişimleri geçirir. Ek, önce *çocuklan*, *gözlen* örneklerinde olduğu gibi /n/ enklitiği/pekiştiricisi ile {+lAn} şeklinde genişler (/n/'yi vasıta hâli eki kabul eden bir görüşün olduğunu da hatırlatalım). Sonra geriye doğru bir benzeşme olayı ile ek, {+nAn} şekline dönüşür (Örn. *çocuknan*, *göznen*). Bu şekil, Türkiye Türkçesi ağızlarının çoğunda yaygındır. {+nAn} eki, Adıyaman, Bitlis, Diyarbakır, Elazığ, Tunceli, Şanlıurfa, Malatya-Akçadağ, Gaziantep, Kilis, Hatay'ın Altınözü, Yayladağı ve Samandağı ilçeleri ağızlarında bir değişme daha geçirerek {-DAn} şekline dönüşür. Bu değişme sınır ötesinde Irak Türkmen ağızlarında da görülmektedir (Bayatlı 2000: 370).² Ekin yapısında benzer seslerin bulunuşu, ek başındaki /n/ ünsüzünün aykırılışarak kendisine en yakın sese dönmesine sebep olur. /n/'ye boğumlanma noktası bakımından en yakın ses /t/, /d'/dir. /t/, /d/, /s/, /z/, /n/ ünsüzleri dişte boğumlanır. Varyantlı eklerde /s/, /z/ gibi sızıcı sesler değil /t/, /d/ gibi süresiz sesler tercih edilmektedir. Aynı değişme başka kelimelerde de görülür. Mesela bazı ağızlarda *cehennem* kelimesi [*cehendem*]; *kınnap* kelimesi [*kındap*] şeklinde kullanılmaktadır (Bk. Derleme Sözlüğü). Arapça *tennur* kelimesinin Türkçede aldığı *tandır* şekli de aynı aykırılışmayı yansıtmaktadır.

Tartışma ve Sonuç

¹ Bu -n'nin vasıta eki değil, birçok yapıda görülen genişletme, pekiştirme işlevli bir morfem olduğu görüşündeyim.

² Irak Türkmen ağızlarından: [kimiyden] “kiminle”, [kısragdan] “kısarakla” (Bayatlı 2000: 370).

{+lA} > {+lAn} > {+nAn} > {+DAn} değişme basamaklarının son şekli olan {+DAn} ekinin yukarıdaki örneklerde ayrılma hâli eki değil vasıta hâli eki olduğunu gösteren başlıca deliller şunlardır:

1. {+DAn} eki, vasıta bildirmektedir. Çünkü *ile* edatından ekleşmiştir. *İle* edatı vasıta, beraberlik vb. işlevleri olan bir edattır. [*Gözimden (gözümle) gördüm*] örneğinde vasıta işleviyle kullanılmıştır. Ancak aynı işlev, ayrılma hâli ekinde de olduğuna göre bu delil tek başına yeterli değildir.

2. {+DAn} eki bağlama işleviyle iki unsuru birbirine bağlamaktadır. Çünkü aynı zamanda bağlaç olan *ile*'den ekleşmiştir. *Padişahdan* (padişahla) *vezir* örneğinde iki isim {+DAn} eki ile bağlanmıştır. Tarihî metinlerde vasıta işleviyle de kullanılan {+DAn} ayrılma hâli eki hiçbir dönemde bağlama işleviyle kullanılmamıştır. {+DAn} eki ağızlarda sadece vasıta işlevinde kullanılsaydı, Özek ve Sağlam'ın görüşlerini kabul etmek mümkün olabilirdi. Hâlbuki ek, ağızlarda aynı zamanda bağlama işleviyle de karşımıza çıkmakta, bu da ekin {+DAn} ayrılma hâli ekiyle değil {+lA} vasıta/bağlama ekiyle ilişkili olduğunu göstermektedir.

3. [*Oglan evi davıldan* (davulla), *zurnanan*, *çalgıdan* (çalgıyla)] *gelir*. cümlesinde art arda sıralanan *davıl*, *zurna*, *çalgı* isimlerinin aldığı ek, aynı ektir. Konuşur, cümlesinde ekin bir önceki varyantını da kullanmaktadır. Bu cümlede geçen {+DAn} eklerine ayrılma hâli, {+nAn} ekine de vasıta hâli eki demek dil mantığına uygun değildir.

4. Ağızlardaki vasıta/bağlama işlevli {+DAn} eki vurguyu kendisinden önceki heceye atar. {+lA}>{+lAn}>{+nAn} ekinin vurgusu da böyledir. {+DAn} ayrılma hâli eki ise vurguyu kendi üzerine alır. Aksoy, Gaziantep Ağızları adlı eserinde “-den hâlindeki kelimelerde vurgu bu takı üzerinde bulunur. Hâlbuki burada, -den'den evvelki hece üzerindedir” diyerek iki {+DAn} eki arasındaki vurgu farklılığına dikkat çekmektedir (Aksoy 146). Diyarbakır-Bismil Türkmenleri ağızını işleyen Sökmen de yörede kullanılan vasıta/bağlama işlevli {+DAn} ekinin vurguyu önceki heceye attığına işaret eder (Sökmen 2011: 162). Ağızlardaki bu {+DAn} eki, ayrılma hâli eki {+DAn} ile aynı ek olsaydı vurgularının da aynı olması beklenirdi.

5. Ekin ağızlardaki sıklık derecesi belli değildir. Soruşturma ve gözlemlerim Kilis'te {+DAn} vasıta/bağlama ekinin {+lAn} ve {+nAn}'dan daha çok kullanıldığını gösteriyor. Bütün ağızlarda yaygın bir ek olan {+lAn} ve {+nAn}'ın bu yörelerde işlevliğini kaybettiği söylenemez. Söylenecek şey, bu eklerin değişen ses yapısıyla yörede işlek olarak kullanılmaya devam ettiğidir.

6. Belirli yörelere özgü bu kullanımın ne zaman ortaya çıktığını belirlemek mümkün değildir. Dil değişmelerinin çok uzun bir süreçte gerçekleştiği bilinmektedir. Gülsevin 1997; 66-67'de {+DAn} ayrılma hâli ekinin vasıta işlevinden söz edilirken verilen örneklerin daha çok Sultan Veled, Şeyyad Hamza, Ahmet Fakih, Yunus Emre gibi isimlerden olması, henüz yazı dilinin tam anlamıyla standartlaşmadığı, eserlerde ağız özelliklerine çokça rastlandığı 13-14. yüzyıl için bu kullanımların -uzak bir ihtimal gibi görünse de- bir ağız özelliği olabileceğini akla getirmektedir. Bugün belirli yörelere özgü {+lAn}>{+nAn}>{+DAn} değişmesiyle ortaya çıkan vasıta/bağlama ekinin

izlerini bu eserlerde arayabilir miyiz? Bilindiği gibi “belirli yöreler”, Anadolu’ya gelen bir kısım Oğuz boylarının güzergâhıdır ve dil tarihi açısından önem arz etmektedir.

Sonuç olarak Türkiye Türkçesi ağızlarında eş sesli ekler içinde {+DAn} ekinin de yer alması gerektiği görüşündeyim. Eş sesli iki {+DAn} ekinden biri ayrılma hâli, diğeri ise {+IA} ekinden değişme yoluyla meydana gelmiş vasıta hâli ekidir. Vurgu, bağlama işlevi ve kullanım özellikleri, iki eki birbirinden ayırmaktadır.

Kaynaklar

AKSOY, Ömer Asım (1945), *Gaziantep Ağızı-1*, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.

BAYATLI, Hidayet Kemal (2000), *Irak Türkmen Türkçesi*, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.

BURAN, Ahmet (1996), *Anadolu Ağızlarında İsim Çekim (Hal) Ekleri*, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.

BURAN, Ahmet, Şerife Oğraş (2003), *Elazığ Ağızları*, Elazığ Valiliği Elazığ Kültür Kurultayı, Elazığ.

BURAN, Ahmet (1997), *Keban, Baskil ve Ağın Yöresi Ağızları*, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.

GÖKÇÜR, Engin (2012), *Van Gölü Havzası Ağızları*, Fırat Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Doktora Tezi, Elazığ.

GÜL, Rıza (1999), *Gaziantep Barakları Ağızı*, Çukurova Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Doktora Tezi, Adana.

GÜL, Rıza (1993), *Kilis Merkez ve Köyleri Ağızı*, Çukurova Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Yüksek Lisans Tezi, Adana.

GÜLSEVİN, Gürer (1997), *Eski Anadolu Türkçesinde Ekler*, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.

GÜNAY, Esra Gülin (2008), *Adıyaman-Merkez, Kâhta, Gerger, Samsat Yöresi Ağızı (İnceleme-Metin-Sözlük)*, Fırat Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Yüksek Lisans Tezi, Elazığ.

KORKMAZ, Zeynep (2003), *Türkiye Türkçesi Grameri-Şekil Bilgisi*, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.

ÖZÇELİK, Sadettin, Erdoğan Boz (2001), *Diyarbakır İli Çüngüş ve Çermik Yöresi Ağızı*, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.

ÖZÇELİK, Sadettin (1997), *Urfa Merkez Ağızı*, Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.

ÖZEK, Fatih, Bilgit SAĞLAM (2014), ‘{+DAn} Çıkma Hâli Ekinin Vasıta ve Bulunma Hâli İşlevi Üzerine’, *Fırat Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, Cilt: 24, Sayı: 2, Sayfa: 13-18, Elazığ.

ÖZTÜRK, Jale (2009), *Hatay Ağızı*, Karahan Kitabevi, Adana.

SÖKMEN, İsmail (2011), *Bismil Türkmen Ağızı*, Gazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Doktora Tezi, Ankara.

SİNAN Ahmet Turan (1992), *Akçadağ, Doğanşehir ve Darende Ağızları (Fonetik ve Morfolojik İnceleme)*, Fırat Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Yüksek Lisans Tezi, Elazığ.

TOSUN, İbrahim (1996), *Çemişgezek, Pertek ve Hozat Yöresi Ağızları*, Fırat Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Yüksek Lisans Tezi, Elazığ.

Türkiye’de Halk Ağzından Derleme Sözlüğü (1968), Türk Dil Kurumu Yayınları, Ankara.